

05/09/2022

SAMUELS WEIRD DREAMS PART TWO

ENGLISH (Dutch Below)

A Fictional Tale

Warning: ominous date, trippy shit

- Samuel Salesbury had once again a strange dream....

What will happen 5 sep 2024? -

I, Samuel, was walking in a beautiful long hallway, my friend, The Orange Man was walking with me. The ceiling was green, and the floor was covered by a warm orange carpet.

The hallway consisted of two glass walls, one the left and on the right. Behind the glass walls where things that seemed like colourful trophies. 'What are all these?' I asked The Orange Man.

'They are fractals, my friend.' He said with a calm voice filled with happiness. It was indeed a long hall but we finally arrived at a green door. The Orange Man opened it and motioned me to go inside. 'Ladies first!' He said with a smile. I went through the door. I remembered this place, the green drapings and the desk that was standing there. It is the place I saw a time ago, the one I described as part of my '5 September 2020 Dreams'.

Since then I often dreamed of this place. I talk to The Orange Man, about my life on Earth and he responds with giving me advice and such. Sometimes he says cryptic random things.

I said 'Ah, its nice to be back.' He said: 'Today is a very special day.' I realized I'm dreaming,

I knew it was night, but for some reason in this dream-world it was day. I could not see any windows but I had a feeling it was day in this world. 'We shall make a fractal today.' my friend said.

He motioned towards the red glass bottle that was always on his desk. 'So, that's where its for.' I said.

'Take it!' he said. I took it. He told me to blow it, I did. It sounded like blowing on a flask, nothing weird. 'Now play it!' He suggested enthusiastically. I saw the glass had some weird buttons on it, like a trumpet. So I started playing it like a trumpet, even though I never used a trumpet in my entire life. It sounded indeed like a trumpet, but only three notes as if it was a simulation of a trumpet not a real one. It was fun and when I started enjoying it, the glass started playing more notes. It sounded more like a real trumpet now. 'Good, good' the man said. I notice the glass was moving, melting a little. I looked at the man. 'Its changing, that's good, keep going!' I kept playing, swinging my body from left to right like a real musician giving a performance. I notice small lights flying around the glass. I hear an other instrument fading in, joining the song.

I thought: 'Is that a synth? Yes, I definitely hear a synth.' Then I heard a drum joining the melody.

I heard what sounded like a choir and a guitar. I was a one-man band, a one-man orchestra. The bottle was moving, changing. It had moving waves and spikes. Melodies, voices singing and rhythms rose and faded away complimenting each other. The voices sang:

"By the survivor's providence, him we watched

With the lanterns in hand we saved the match

For all of our sake

The best for me

Not the worst for you

The grass is green on the other side

If you see one man

You better save two
The sun is orange on the other side
To prove we will survive tomorrow
Even when all seems grim
Blue is the sea on the other side
Over the mountains, the sun goes down
The night is not always dim
Hurray, boys! Hurray, girls! We dance and sing!

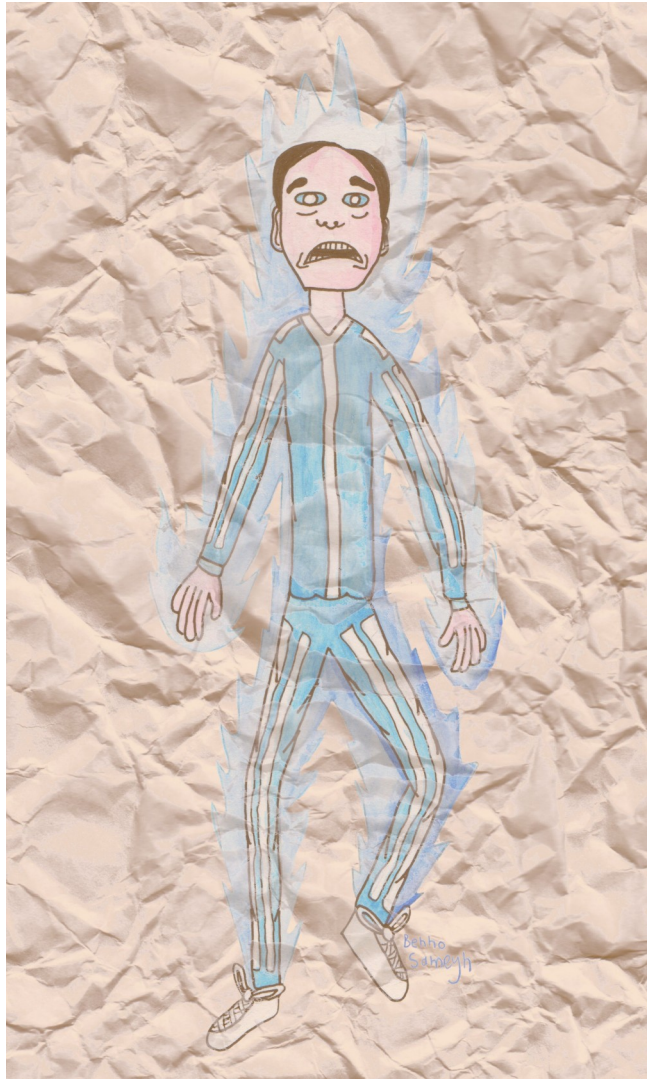
We dance and dance! Gone is the Orange King!"

Its a musical masterpiece this dream created. I saw rings forming around the glass, and a blue flame at the end of it. The notes, choir and drums came to a natural conclusion and faded away in a wonderful way. I removed the instrument from my mouth. I felt accomplished. 'You did a good job, my friend.' The Orange Man said. I smiled. He said 'It's indeed a wonderful reinterpretation of the Bad Bunny Brigade's poem.' 'What are you talking about?' 'Oh, its the pseudonym of a great poet.' he said. It sounded more like a rock band than poet I thought.

The object looked indeed like one of the trophies in the hallway. I saw it had a blue flaming skull on top of it. That creeped me out because it reminded me of the blue man that chased me in the green hallway. 'Okay, now blow at it, blow at the mouth piece but don't put it against your mouth.' I did as instructed and as I blow I saw 'the mouth hole' widening. 'Wonderful!' said the man. 'Now hand it over to me.' My orange friend puts the fractal 'upside-down' on his desk. It looked great I thought. 'What are you going to do with it?' I asked. 'Fractals are thoughts and feelings that cannot be expressed through speech, we must configure humanity's shared consciousness to understand each other, to understand us and the ones beyond.' Another cryptic answer. The Orange Man touched the blue skull, out of curiosity I guess. As soon as he did it, I felt a darkness enveloping the room. The man could not remove his finger, blue fire surrounded his body. He was clearly in pain. Eventually using all his (physical?) power he could let go of the fractal. His jogging suit had become blue. He was floating in the air. 'The organisation, the organisation, they are corrupting me!' He said, struggling to speak. 'I, I can fix this.' He said. Then he shouted 'Now go!' putting his hands before him, as if he was firing some magic power towards me. 'Remember 5 September 2024!' He shouted fading away. I opened my eyes, I was awake.

05/09/2022

SAMUELS RARE DROMEN DEEL TWEE

NEDERLANDS

Een Fictief Verhaal

Waarschuwing: Onheilspellende Datum, Trippy Shit

- Samuel Salesbury had alweer een rare droom....

Wat gebeurt er 5 sep 2024? -

Ik, Samuel, liep in een mooie lange gang, mijn vriend, De Oranje Man liep met mij mee. Het plafond was groen en de vloer was bedekt met een warm oranje tapijt. De gang bestond uit twee glazen wanden, links en rechts. Achter de glazen wanden waren er objecten die op kleurrijke trofeeën leken. 'Wat is dit allemaal?' Ik vroeg De Oranje Man.

'Het zijn fractalen, mijn vriend.' zei hij met een kalme stem vol geluk. Het was nogal een lange hal, maar we kwamen uiteindelijk bij een groene deur. De Oranje Man deed hem open en gebaarde naar mij om naar binnen te gaan. 'Dames eerst!' zei hij met een glimlach. Ik ging door de deur. Ik herinnerde me deze plek, de groene gordijnen en het bureau dat daar stond. Het is de plek die ik een tijd geleden zag, de plek die ik beschreef als onderdeel van mijn 'Dromen van 5 september 2020'. Sindsdien heb ik vaak van deze plek gedroomd. Ik praat met de oranje man, over mijn leven op aarde en hij reageert met het geven van advies en dergelijke. Soms zegt hij cryptische willekeurige dingen.

Ik zei: 'Ah, het is leuk om terug te zijn.' Hij zei: 'Vandaag is een heel speciale dag.' Ik realiseerde me dat ik droomde, ik wist dat het nacht was, maar om de één of andere reden was het in deze droomwereld dag. Ik kon geen ramen zien, maar ik had het gevoel dat het dag was op deze wereld. 'We gaan vandaag een fractaal maken.' zei mijn vriend. Hij gebaarde naar de rode glazen fles die altijd op zijn bureau stond. 'Dus, daar dient het voor.' Ik zei. 'Pak het maar!' hij zei. Ik nam het. Hij zei dat ik er op moest blazen, dus dat deed ik. Het klonk als het blazen op een fles, niets speciaals. 'bespeel het nu!' Stelde hij enthousiast voor. Ik zag dat het glas rare knoppen had, als een trompet. Dus begon ik het te spelen als een trompet, ook al heb ik nooit een trompet gebruikt in mijn hele leven. Het klonk inderdaad als een trompet, maar slechts drie noten alsof het een simulatie was van een trompet, geen echte. Het was leuk en toen ik ervan begon te genieten, begon het glas meer noten te spelen. Het klonk nu meer als een echte trompet. 'Goed, goed' zei de man. Ik merk dat het glas bewoog en een beetje smolt. Ik keek naar de man. 'Het verandert, dat is goed, ga zo door!' Ik bleef spelen, mijn lichaam van links naar rechts zwaaiend als een echte muzikant die een optreden geeft. Ik zie kleine lichtjes rond het glas vliegen. Ik hoor een ander instrument dat langzaam intreedt en zich bij het lied voegt. Ik dacht: 'Is dat een synth? Ja, ik hoor zeker een synth.' Toen hoorde ik een drum die zich bij de melodie voegde. Ik hoorde wat klonk als een koor en een gitaar. Ik was een éénmansband, een éénmansorkest. De fles bewoog, het veranderde. Het had bewegende golven en stekkers. Melodieën, zingende stemmen en ritmes stegen op en vervaagden en vulden elkaar aan. De stemmen zongen:

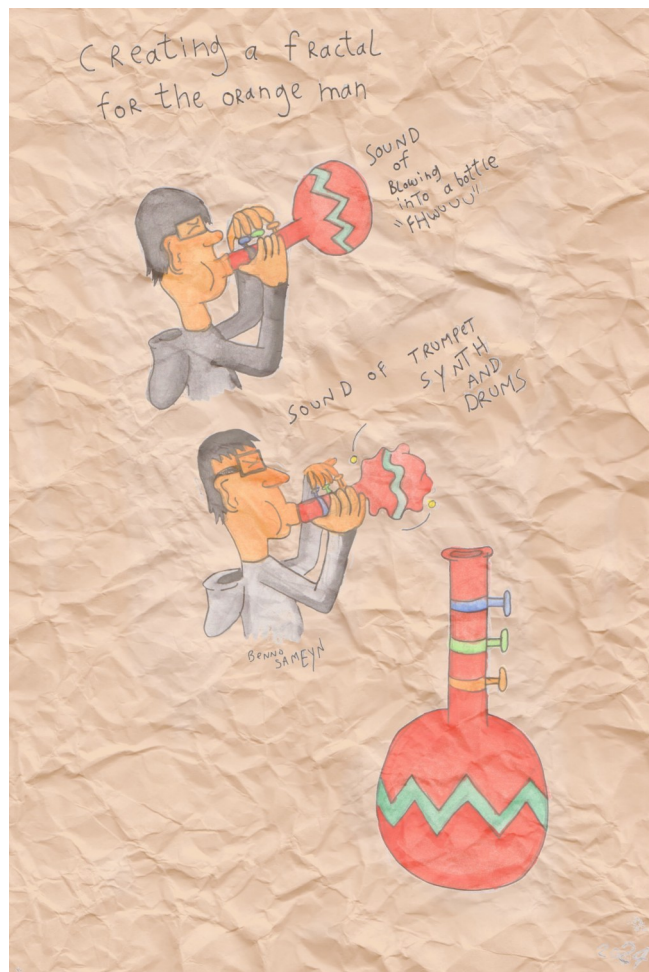
'Door de voorzienigheid van de overlevende hebben we hem gadegeslagen...

Met de lantaarns in de hand hebben we de strijd gered

Voor ons allemaal

Het beste voor Niet het ergste voor jou
Het gras is groen aan de overkant
Als je één man ziet
Kan je er twee redden
De zon is oranje aan de andere kant
Om te bewijzen dat we morgen zullen overleven
Zelfs als alles grimmig lijkt
Blauw is de zee aan de andere kant
Over de bergen gaat de zon onder
De nacht is niet altijd donker
Hoera, jongens! Hoera, meiden! Wij dansen en zingen!
Wij dansen en dansen! Weg is de Oranje Koning!

Het is een muzikaal meesterwerk dat deze droom heeft gecreëerd. Ik zag kringen rond het glas vormen en een blauwe vlam aan het einde ervan. De noten, koor en drums kwamen tot een natuurlijk einde en vervaagden op een prachtige manier. Ik haalde het instrument uit mijn mond. Ik voelde me geslaagd. 'Je hebt dat goed gedaan, mijn vriend.' zei de oranje man. Ik glimlachte. Hij zei: 'Het is inderdaad een prachtige herinterpretatie van het gedicht van de Bad Bunny Brigade.' 'Waar heb je het over?' 'O, het is het pseudoniem van een groot dichter.' hij zei. Het klonk meer als een rockband dan een dichter, dacht ik.

Het object leek inderdaad op één van de trofeeën in de gang. Ik zag dat er een blauwe vlamme schedel op stond. Dat beangstigde me omdat het me deed denken aan de blauwe man die me achtervolgde in de groene gang. 'Oké, blaas er nu op, blaas op het mondstuk maar zet het niet tegen je mond.'

Ik deed wat me was opgedragen en terwijl ik blies, zag ik 'het mondgat' groter worden. 'Prachtig!' zei de man.

'Geef het nu aan mij.' Mijn oranje vriend legde de fractaal 'ondersteboven' op zijn bureau. Het zag er geweldig uit, dacht ik. 'Wat ga je ermee doen?' Vroeg ik. 'Fractalen zijn gedachten en gevoelens die niet kunnen worden uitgedrukt door middel van spraak, moeten we het gedeelde bewustzijn van de mensheid configureren om elkaar te begrijpen, om ons en degenen daarbuiten te begrijpen.' Weer een cryptisch antwoord.

De oranje man raakte de blauwe schedel aan, uit nieuwsgierigheid denk ik. Zodra hij dit deed, voelde ik een duisternis de kamer omhullen. De man kon zijn vinger niet verwijderen, blauw vuur omringde zijn lichaam.

Hij had duidelijk pijn. Uiteindelijk kon hij met al zijn (fysieke?) kracht de fractaal loslaten. Zijn joggingpak was blauw geworden. Hij zweefde in de lucht. 'De organisatie, de organisatie, ze maken mij kapot!' Hij zei, worstelend om te spreken. 'Ik, ik kan dit oplossen.' Hij zei. Toen riep hij 'Ga nu!' hij deed zijn handen voor hem, alsof hij één of andere magische kracht op mij afvuurde.

'Onthou 5 september 2024!' schreeuwde hij wegstervend. Ik opende mijn ogen, ik was wakker.

Previous Dream / Vorige Droom:

<https://www.docdroid.net/6Mg4Tv9/dream-one-5-sep-2021-pdf>

https://drive.google.com/file/d/1dF5aXQxpy5icxmDdruCg9I-qPxS__Bbi/view?usp=sharing

<https://ia601408.us.archive.org/27/items/dream-one-5-sep-2021/Dream%20One%205%20Sep%202021.pdf>